

NEIL GAIMAN

ZEI AMERICANI

Traducere și note de Liviu Radu

TRITONIC
fiction.ro

Atenționare și avertisment pentru călători

Această carte este o operă literară, nu un ghid turistic. Cu toate că geografia Statelor Unite prezentată în ea nu-i complet imaginară — multe dintre locurile menționate în roman pot fi vizitate, poți merge pe anumite drumuri și poți să descoperi pe hartă unele dintre șosele —, totuși mi-am permis anumite libertăți. Mai puține decît vă imaginați, dar mi-am permis.

N-am cerut — și nu mi s-a acordat — permisiunea de a folosi în această poveste numele locurilor adevărate care apar uneori în ea. Mă aștept ca proprietarii din Rock City, cei ai Casei de pe Stîncă sau vînătorii care stăpînesc motelul din centrul Americii să fie foarte surprinși descoperindu-și proprietățile descrise în acest volum.

Am făcut astfel încît amplasamentul exact al unor locuri descrise în această carte — precum orașul Lakeside sau ferma cu frasin, cea care-i aflată la sud de Blacksburg, la o oră de mers cu mașina — să fie greu de găsit. Dacă vreți, puteți să le căutați. S-ar putea să le găsiți.

Se înțelege de la sine că toți oamenii — vii, morți sau altfel — care apar în această poveste sînt imaginați sau sînt folosiți într-un context imaginar. Numai zeii sînt adevărați.

*Prietenilor care lipsesc —
Kathy Acker, Roger Zelazny
și toți ceilalți*

M-am întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu ființele demonice atunci când imigranții au plecat din patria lor. Irlandezii americani își amintesc de zîne, norvegienii din America de nisser, greco-americanii de vîrcolaci, dar numai în legătură cu evenimente din Vechea Patrie. Cînd am întrebat o dată de ce acești demoni nu sînt văzuți în America, cei cu care discutam au chicotit stînjeniți și au spus „Le-a fost teamă să traverseze oceanul, e prea departe“, atrăgîndu-mi atenția că nici Iisus și apostolii nu au venit în America.*

— Richard Dorson, „O teorie despre
folclorul american“
Folclorul american și istoricii
(University of Chicago Press, 1971)

* Nisser — gnom sau elf asociat în folclorul danez sau norvegian cu sărbătoarea Crăciunului.

PARTEA ÎNȚI

Umbrele

Capitolul Unu

Granițele țării noastre, domnule? La nord ne învecinăm cu Aurora Boreală, la est avem graniță cu soarele care răsare, la sud se află procesiunea echinocțiilor, iar la vest ne învecinăm cu Ziua Judecății de Apoi.

— Cartea vorbelor de duh americane a lui Joe Miller

Shadow* stătuse trei ani la închisoare. Era suficient de solid și părea genul nu-te-lua-de-mine, așa că problema sa cea mai mare era cum să-și piardă vremea. Ca urmare, făcea exerciții să se mențină în formă, învățase trucuri cu monede și se gîndea mereu cît de mult își iubea nevasta.

Cel mai bun lucru — după opinia lui Shadow singurul lucru bun — legat de faptul că se afla în pușcărie era că avea un simțămînt de ușurare. Simțămîntul că se prăbușise atît de jos, încît atinsese fundul. Nu-l îngrijora faptul că oamenii puteau să-i facă ceva, pentru că îi făcuseră deja. Nu-i mai era teamă de ceea ce putea să-i aducă ziua de mîine, pentru că îi fusese adus de ziua de ieri.

Shadow decisese că nu conta dacă ai săvîrșit lucrul pentru care ai fost condamnat. Experiența îi arătase că toți cei pe care-i întîlnise în închisoare fuseseră lezați

* Shadow — umbră, în lb. engleză.

într-un fel: întotdeauna autoritățile făptuiseră ceva greșit, spuneau că ai făcut ceva, deși nu făcuseși — sau nu făcuseși exact așa cum spuneau ele. Important era că te avuseseră.

Observase acest lucru din primele zile, când totul era nou pentru el, începînd cu argoul și terminînd cu mîncarea proastă. În ciuda mizeriei și a ororii îngrozitoare a încarcerării, se simțea ușurat.

Shadow încerca să nu vorbească prea mult. Cîndva, cam în mijlocul celui de-al doilea an de pușcărie, îi povestise despre teoria sa lui Low Key Lyesmith, colegul său de celulă. Low Key, care era un șmecheraș din Minnesota, zîmbise, scoțîndu-și la iveală cicatricea, și zisese:

— Mda. E adevărat. E și mai bine cînd ești condamnat la moarte. Atunci îți amintești gluma despre tipii care și-au aruncat cizmele din picioare cînd li se strîngea lațul în jurul gîtului, pentru că prietenii lor le spusese întotdeauna că o să moară încălțați*.

— Asta-i o glumă? întrebuse Shadow.

— Exact. Umor macabru. De cea mai bună calitate.

— Cînd au spînzurat ultima oară un om în statul ăsta? continuase Shadow.

— De unde naiba să știi? replicase Lyesmith, care-și tunde foarte scurt părul de un blond-portocaliu, astfel încît i se vedeau liniile de pe craniu. Să-ți spun ceva. Statul ăsta a început să se ducă dracului de cînd a încetat să spînzure oameni. Nu mai există spînzurători.

Shadow ridicase din umeri. Nu vedea nimic romantic într-o condamnare la moarte.

Ajunsesese la concluzia că, dacă nu ești condamnat la moarte, atunci închisoarea e doar o îndepărtare temporară de viață. Asta din două motive. În primul rînd, cînd ești în pușcărie revii treptat la viață. Există întotdeauna locuri în care să te duci după aceea. Viața

* Adică nu de moarte bună, nu în patul lor.